

STUDENT

Č. 11

OD STUDENTŮ, PRO STUDENTY

Příspěvky posílejte na

14skorpil@opengate.cz

EDITORIAL

Děti se vrátily do školy, ze stromů padá listí a chemičky vyrábí Paralen jak na běžícím pásu. Podzim je tu. Avšak nezoufejte, listí stromů si můžete nahradit zbrusu novými vydáními listu STUDENT! Prázdniny jsme ve zdraví přežili (prohlídku jater nechme na jindy) a vracíme se Vám v plné síle, s novými nápady a aktuálně i s novým dvojčíslem.

Je to tak, volby se dotkly i našeho časopisu. Naštěstí však primárně ty studentské. V nich nikdo o imunitu nežádá, nikdo (snad) není proslulým dezinformátorem ani nechce dělat referendum o aktuálním vedení. Prostě pohoda, na jakou jsme u nás v ústavu zvyklí.

My jsme si však s Matthewem dovolili rozšířit naše číslo, vyplývat více papíru (zdravím knihovnu OG) a přinést Vám volební speciál. V něm se představí všichni kandidáti a pokusí se zabojovat o Váš hlas. Je pak jen na Vás, jak se tento týden rozhodnete. Určitě doporučujeme nastudovat si všechny možnosti, jinak řečeno (abych citoval jednoho bývalého kandidáta): „Myslete na svoji budoucnost!“

Jako vždy díky, že čtete a přispíváte!

MIKI ŠKORPIL

Spolušéfredaktor

SLOUPEK

Tak to máme za sebou, konečně. Bylo to vyhozené období plné rozporů a osobních útoků ze všech stran, až to vyvolalo atmosféru, ve které nikomu z nás dobře rozhodně nebylo.

Jako zástupce nastupující generace tady sleduji, jak se pro mě dřív dospělé autority hádají, jak malé děti o hračku na pískovišti. Něco, co by se ve slušné společnosti dít nemělo. Jestli mě něco učili, tak je to respektovat názor ostatních, to se tady bohužel neděje. Argumentační chyby padají ze všech stran, a diskuze/debata je většinou ukončena/ smazána jakmile se „nehodí“.

Je mi 18, a tohle pro mě byly první volby. První volby které mi ukázaly, jak funguje demokracie. Hlas lidu říkali... Jenomže tento hlas byl až tak silný, a navzájem se překřikující, že o dohodě či souhlasu se nám nechalo leda tak zdát. Již za pár hodin se dozvíme výsledky, a ať bude mít většinu kdokoliv a kdekoliv, stál bych o jediné: klid. Možná nás všechny baví sedět za obrazovkou a psát statusy o úplně všem, nebo je nám milé osočování ostatních, ale proč? Proč nemůže nastat shoda obou stran? Proč nedojde k diskuzi a vyřikání si názorů mezi čtyřma očima, případně před sálem plným zvědavých diváků? Nechci teď shazovat vinu na nikoho z přítomných v diskuzi, a také neříkám že za tento tuhý, v některých situacích až přílišný boj, může jenom jedna strana. To rozhodně ne. Každý z nás by si měl uvědomit, co dělá a proč to dělá, ale hlavně bychom měli všichni respektovat názor ostatních a neposílat přítomné do ***. Obě strany jsou částečně vinny, ale bohužel (nebo bohudík) toto je demokracie. Každý může projevit svůj názor na co chce, což ovšem vede k tomuto nešvaru a sporům. Co by si ale každý z nás měl uvědomit, je, že ostatní mají jiný názor, než my, ale tento názor je třeba respektovat. A i když jsem zapřísáhlý ateista, rád tento text ukončím slovy Dalajlámy: „Rozlišujeme druhé lidi. Něco jiného je ten, kdo vhodně ukazuje na naše chyby a nedostatky. Ten si zaslouží respekt a poděkování, protože nám pomáhá odhalovat poklad ukrytý v našich schopnostech. Ale něco jiného je ten, který se snaží být naším nepřitelem. Nebudme zklamaní z toho, že ho nemůžeme změnit.“

A ať to možná tak vyznělo, nechci aby to vypadalo že 18 letý klučina Vám tady dává kázání o volbách. Spíš by to mělo být ponaučení pro příště, jak být vnímavější, chápavější ale hlavně jak více respektovat ostatní názory.

ZPRÁVY

Do nového školního roku nastoupila naše škola pravou nohou a již měsíc září byl nabyt akcemi k prasknutí. Za zmínku určitě stojí Noc literatury, která se konala 22. 9. na několika místech po kampusu. Akce byla velmi zdařilá, posluchači si užívali krásné literatury i menšího občerstvení. Nezbyvá než doufat, že jsme stáli u zrodu nové tradice.

Bujné byly i akce sportovní, jmenujme začátek nové sezony FLOGu (všem to už v e-mailu jistě párkrát přistálo). V září se dokonce stihly odehrát i první zápasy. Ze sportovních akcí slavil úspěch i turnaj basketbalový, organizovaný v rámci CAS projektu.

**CHCEŠ
PŘISPÍVAT DO
STUDENTA?
POŠLI NÁM
E-MAIL!**

ROZHOVOR s Petrou Pětiletou

Rozhovor s Petrou Pětiletou vedl Matthew Novák

Kdybyste měli na škole najít učitele, který vyučoval všechny žáky, nejlepší volba by byla asi Petra Pětiletá, která je zde již od roku 2013. Výtvarku jsme měli (nebo pořád máme), všichni At'nás tvoření, či kreslení baví nebo ne, hodiny s paní Pětiletou si užíváme všichni. Petra není jen učitelkou, má na svědomí i několik výstav v mnoha formátech, od kresby, po vyšívání, až po její oblíbené performance. Má ráda procházky, jízdu na kole ale hlavně svoji dceru. Řídí se mottem „Humor může zachránit život“

A co je vaší profesí? Jste učitelka nebo umělkyně?

Pokud se bavíme o roli umění a roli pedagogiky, tak v tomhle případě se to prostě prolíná. Umělkyně jsem pořád, ale vždy jsem dělala interaktivní projekty nebo happeningy, což je samo o sobě práce se skupinou, což má s pedagogikou mnoho společného. Pro mě je učení vlastně tedy jakousi tvůrčí platformou.

Kdy jste věděla, že Váš život se bude ubírat uměleckým směrem?

Já jsem vždy byla hodně tvůrčí v hodinách jako žačka. V mém dětství jsem se tedy té výtvarce věnovala, a bavila mě. Ve škole tomu bohužel nebyl věnován žádný čas, a tak jsem začala chodit do Základní umělecké školy (ZUŠ). Na střední škole jsem zjistila, že kreslení mě dělá šťastnou, a to už jsem tedy byla rozhodnuta. A pak už se to nějak samo přeneslo do toho, že jsem se tomu ve svém volném čase začala věnovat. Jednu dobu jsem se tomu dokonce i bránila, říkala jsem si, že bych měla být více racionální, ale to se nedá jednoduše změnit, a tak jsem se stala umělkyní.

Dá se vaše umělecká tvorba jednoduše popsat? Nebo je v té různorodosti ta krása?

Jsem multimediální umělec, to znamená, že volím formu podle obsahu. Forma znamená médium, tedy jestli je to fotka, malba, performance atd. Vždy to volím podle toho, co chci sdělit. Těch možností sdělení je opravdu mnoho, takže je to o tom, co chci tím uměním sdělit, a moje tvorba je spíš vlastně nehmotná, a ne vždycky na tom výsledku opravdu záleží. Je to hodně o procesu, kterým jsem se k „výsledku“ dostala. Poslední dobou jsem si oblíbila performanci ve veřejném prostoru. Mám ráda, když lidi s mým uměním interagují, ale zároveň po nich nemůžu chtít, aby se nad mým dílem zamýšleli déle, a proto mám ráda performance.

Kde hledáte inspiraci?

Všude okolo sebe. Koukám se, co se kde děje a proč se to děje. Inspirace je potřeba k tvorbě, ale i k životu. Inspirace může být úplně kdekoli, i jakákoliv maličkost, a může přijít až překvapivě úplně nečekaně, například čerpám i tady ve výuce. Jednoduše, náš život je tou nejlepší inspirací.

Umění se často pohybuje na hraně etických a morálních zákonů. Existuje v umění něco, co je tabu?

Neexistuje! Akorát to musí být dobře vysvětleno. Umění může pracovat s tématem, které je za společenskou hranicí, protože je důležité poznávat, co je za nimi. A umění má právo za ty hranice jít, ale musí to být jasně adresováno a vysvětleno. Není možné někoho zabít a říct že to bylo umění.

Jak vzbudíte u studentů vášně?

k umění? Pokud to tedy vůbec takto jednoduše jde...

Vášně je hezké slovo, které jsem už dlouho neslyšela, ale vášně k životu patří. Vášně je jako pohon pro něco, co chceme dělat. No, a to je různé. Asi nikdy se jako učitelka nezavděčím všem. Ne vždycky budou všichni nadšení. Snažím se proto studenty poznávat, a každý je trochu jiný. Já samozřejmě ráda vzbuzuji vášně a mám radost, když se mi to pro tvorbu daří, ale není to úplně vždycky a všude.

Jak jste se dostala k pedagogické profesi?

Začínala jsem jako externí lektor v kulturních centrech a galeriích. Naprosto upřímně, tak se prostě nedá uživit. Pak jsem si založila rodinu, a řekla jsem si, že je to super práce, ale je hrozně podhodnocená, tedy minimálně tady v Čechách. Docela náhodou se stalo, že jsem dostala příležitost zaskočit za jednu kolegyni na základní škole v Karlíně. Do té doby jsem pedagogiku nestudovala, ale ona potřebovala zaskočit na pár měsíců, mně to zrovna

STUDENT

Č. 1

VOLEBNÍ SPECIÁL

Nic nikam neposílejte,
Ale hlasujte!

VOLBY

Jsou tu volby. Hned vyvstává několik otázek: Co? Kdo? Jak? Proč? Kdy? Kde? Tedy přesněji: Co je toto za volby, Kdo kandiduje, Jak se volí, Kdy a kde probíhají volby, a hlavně Proč bych vlastně měl volit. Jelikož se STUDENT zaměřuje na školní akce a dění ve škole, přišlo nám správné, abychom vytvořili tuto speciální přílohu. Předvolební speciál STUDENTA Vám tak pomůže se zorientovat a rozhodnout se, komu nakonec vhodíte hlas do volební urny.

MATTHEW NOVÁK

Historie Studentské Rady

Studentská Rada je tu s námi téměř od založení školy. Za tuto dobu se zde vystřídalo velké množství prezidentů, ze kterých musím vypíchnout Tomislava Procházku, který dal Studentské Radě první stanovy a z Rady vytvořil funkční orgán, který pomáhá studentům s jejich problémy. Nejmemorablejší kampaň vedla Thea Kratochvílová s Matějem Rendlou, kteří rozdávali kondomy s nápisem: „Myslete na svoji budoucnost“. Tato taktika se jim vyplatila a mohli tak slavit vítězství ve volbách v roce 2017. Jednou z nejkontroverznějších akcí byl Dikobraz – povinné sportovní odpoledne v týmech složených napříč ročníky. Po nějaké době toto bylo zrušeno, a sportovní akce od Studentské Rady nám zde chybí. Každá zvolená dvojice přinesla do Rady nové nápady na akce, což se projevilo v množství i v kvalitě, kdy před Covidem probíhala cca. jedna povedená akce měsíčně. I loňský rok byl ještě ovlivněn, a tak doufejme, že letošní rok bude opět Rada akční, a celý rok si spolu s ní užijeme.

PŘEHLED

Co je toto za volby?

Jako každý rok probíhají volby do Studentské Rady. Studentská Rada OG je sdružení studentů od primy po oktávu, která organizuje školní akce, a řeší s vedením školy podněty a připomínky od studentů. Celá škola volí prezidenta/ku a viceprezidenta/ku v jednom kole voleb. Každá třída si poté v rámci svých třídnických hodin zvolí třídního zástupce, který prosazuje třídní zájmy před ostatními studenty. Současným prezidentem je Martin Čapek s viceprezidentkou Viki Babickou.

Kdo kandiduje?

Stejně jako loni máme tři kandidátské dvojice: Obhajující Martin Čapek a Viki Babická, Dan Strnad a Filip Höfinghoff, a Jan Fišer s Bárou Votlučkovou.

Jak se volí?

Volí se prezenčně. Křížkujete pouze jednu kandidátskou dvojici. Každý student může odevzdat jen jeden hlas. Učitelé právo volby nemají. Korespondenční volba zatím povolena nebyla.

Kde probíhají volby?

V hale školy a v hale kolejí.

Kdy probíhají volby?

Od úterý 4.10. do čtvrtka 6.10. Každé ráno od 8:00 do 8:20, každou velkou přestávku od 9:55 do 10:15 budete moci volit v hale školy, a následně od 16:00 do 16:30 v hale kolejí, ve čtvrtek pak až do 18:00. Ve čtvrtek ve 20:00 proběhne vyhlášení výsledků voleb v hale kolejí.

Proč bych měl jít k volbám?

Stejnou otázku si pokládá i spousta dospělých voličů u reálných voleb, a odpověď je jednoduchá, mám na to demokratické právo. Ač se jedná „pouze“ o volby do Studentské Rady, dává nám to příležitost projevit svůj názor na různé problematiky. Váš hlas může pomoci kandidátům dotáhnout některé projekty a obecně pomoci kvalitě studentského života v OG. Proto Vás za STUDENTA prosím, jděte k volbám.

**POZNEJTE LETOŠNÍ
KANDIDÁTY V NAŠEM
SPECIÁLU!**

Martin ČAPEK a Viki BABICKÁ

TESTIMONIÁL:

„Viky a Martin jsou tou správnou volbou. Oba dva se podíleli na možných zlepšeních kvality života na Open Gate a z mého pohledu co možná nejlépe. Oběma jim záleží jak na každém studentovi jako takovém, tak i na celkovém školním kolektivu. V rámci studentské rady nám pomáhali se posouvat kupředu, být inovativní co se týče prostoru pro zlepšení a při řešení problému myslet co nejvíce právě na vás studenty. Nejlépe je vystihuje pojem rození vůdce a to především jelikož své postavení ihned vzali naprosto seriózně a nebáli se ihned vykonávat sliby, které studentům při jejich proslovu slíbili. Pod jejich vedením studentské rady za poslední rok pomohli Open Gate se posunout kupředu a věřím že jejich znovuzvolením tomu bude tak i nadále.“

- EVELYN DELIŠ

ZAS A ZNOVA, TA
NEJLEPŠÍ VOLBA!

DOTAZNÍK

Co na naší škole chybí?

Na naší škole chybí akce které by nám zpříjemnily den, jako je například no backpack day, nebo více tematických odpolední

Co je Vaší prioritou v případě, že budete zvoleni?

Jako první potřebuje rada internetové stránky, ty nám otevřou novou škálu možností

Co je Vaší výhodou?

Po zkušenosti z vedení rady minulý rok už víme co nás čeká, navázali jsme dobrý komunikační chod s vedením školy

Proč bych Vás měl volit?

Máme zkušenosti, jde vidět co už se nám povedlo a víme co děláme. Hlavně se na nás můžete spolehnout, budeme řešit jakékoli Vaše problémy

ČAPI A BABI

JSME TU ZAS A ZNOVA, TA NEJLEPŠÍ VOLBA

ZKUŠENOSTI Z VEDENÍ RADY MINULÝ ROK

Minulý rok jsme se snažili řešit všechny Vaše problémy. Ve spoustě věcech jsme se Vám pokusili vyhovět, a projednali jsme to s vedením školy. V průběhu minulého roku se nám povedlo navázat dobrý komunikační chod s vedením školy. Také už víme co řešit můžeme a co ne, proto dokážeme náš čas dobře využít.

CO UŽ SE NÁM PAVEDLO

- Viki- nové Sukně- stále v procesu, čeká se na vyskladnění starých!!
- Martin- Společně s Danem začal pracovat na stanovách pro Sr
- Nošení vlastního oblečení v pátek do jídelny
- JÍDELNA- TOUSTOVAČ
- Wifi- hudebka
- Koleje- řešení topení a teplé vody, nádobí v kuchyňkách
- Páteční zprávy z rady
- Návrh sbírky na Ukrajinu

AKCE

Chceme pokračovat v našich akcích, jako jsou diskotéky, tematická odpoledne a dokonce i Promy. V příštím roce bychom chtěli zakomponovat více Promů, ale i jiných nových akcí.

NAŠE AKCE MINULÝ ROK:

Prom, Film Festival, diskotéky, tematická odpoledne, Valentýnky, Secret Santa, koulovačka

CO CHCEME UDĚLAT TENTO ROK?

- Více akcí: sportovní, Prom, Gaming tournaments
- Vrátit gauče
- Schránka stížností
- Posílit výbory: více lidí ve Volnočasovém
- Vyřešit problémy s jídelnou
- Zlepšení wifi u sedaček v hale
- No backpack day..
- Internetové stránky rady
- Hygienické potřeby pro dámy na toaletách

capi.babi2022

Dan STRNAD a Filip HÖFINGHOFF

TESTIMONIÁL:

Mohl bych ti tady psát jak motivovaný, chytrý a cílevědomí je Daník, ale to budou tvrdit všichni. Radši ti povím jaký já mám vztah k Daníkovi a co si o něm myslím. Dan je muž dvou tváří, na jednu stranu se chová přátelsky a ze všeho si dělá srandu. Kdykoli ho vidím, tak mi zlepší náladu, ale na druhou stranu umí brát všechno seriózně, profesionálně a udělá všechno pro to, aby si prosadil svůj názor.

Filip je jeden z nejvíc přátelských a empatických lidí, který znám. Je skvělý posluchač a vždy když potřebuju, tak si mě vyslechne.

- RICHARD ŠVEJDA

DOTAZNÍK

Co naší škole chybí?

Je toho dost, ale vzpomenout si takhle z ničeho nic není úplně jednoduché, a teď si představte, že si takhle musíte vzpomínat na schůzce Rady. Proto by bylo daleko lepší, kdyby všichni studenti mohli nahlásit cokoliv, třeba to chybějící světlo v šatně, v tu chvíli, kdy je to zrovna štve.

Co je Vaší prioritou v případě, že budete zvoleni?

Pro nás je momentálně asi nejdůležitější zaměřit se na vývoj zmiňovaného on-line systému k nahlašování problémů, přání, stížností a třeba i pozitivní ohodnocení provedených změn. Věříme, že to bude zásadní krok vpřed v zefektivnění Rady a zpříjemnění studentského života.

Co je Vaší výhodou?/V čem jste dobří?

Dokážeme diplomatically vyjednávat, ale nebudeme dělat ústupky. I přes limitované pravomoci Prezidentského dua, budeme bojovat za prosby studentů jak jen to dokážeme.

Proč bych Vás měl volit?

Protože víte, že volby do SR mají své podobnosti s těmi reálnými, a tak nejznámější tváře nebo ti, kteří toho naslibují nejvíc, nejsou vždy ta nejlepší možnost. My k Vám chceme být upřímní, netvrdit Vám, že dokážeme zázraky, a spíše Vás vyslechnout a zaměřit se na to, co změnit můžeme.

Jan FIŠER a Barbora VOTLUČKOVÁ

TESTIMONIÁL:

Bára Votlučková je člověk na kterého se vždycky můžete spolehnout. Jakýkoliv úkol at' už příprava na mimoškolní aktivity nebo akce studentské rady dělá s maximální pílí a s úsměvem na tváři.

Honza Fišer je čistě a jasně jeden z nejlídnějších lidí, co znám. Možná na této škole není ani tak dlouho, ale za ten rok a něco se prokázal jako zodpovědný a pracovitý člověk co má srdce na správném místě.

ROZHOVOR – S Honzou a Bárou o jejich kandidatuře

Pepa Stejskal:

Mrzelo mě, že jsme přišli o tradiční debatu v divadle, a proto jsem se rozhodl zpracovat krátké interview s Honzou a Bárou s otázkami, které by nejspíš v divadle padly.

Proč chcete vést radu?

Honza: I přesto, že Rada nemá tolik pravomocí, přijde mi, že věci, které dělá nejsou úplně dotažené, a že se jich dá dělat zdaleka víc. At' už jde třeba o informování studentů, co se týká dění ve škole, anebo rozmanitosti a kvality různých akcí.

Bára: Já jdu do rady hlavně proto, že ráda pomáhám ostatním. A myslím si, že skrze Radu budu moci pomáhat ještě více, jelikož Rada má větší možnost ovlivňovat dění ve škole.

Proč si myslíte, že jste vhodní kandidáti i bez zkušeností v radě?

Honza: V radě budeme poprvé, to je pravda, ale ty schopnosti, který to vyžaduje, jako třeba naslouchání, nebo organizační a vůdčí dovednosti si troufám říct, že oba máme, například z minulého OG cupu nebo dalších akcí.

Bára: Souhlasím. Navíc studentská rada je o studentech jako takových spíše než o jednotlivcích. Věříme tak, že ve spolupráci s ostatními členy Rady budeme schopni hravě vyřešit všechny možné – i nemožné problémy.

Honza: Nehledě na to, že nikdo z ostatních kandidátů není v radě déle než rok, takže zas takový náskok nemají

Co máte, co ostatní kandidáti nemají?

Honza: Pro mě je důležitý, že ten, koho chci volit chce něco změnit, má nějakou vizi, kterou jsme se snažili ukázat v našem programu. Já tedy a Bára několik takových věcí máme. Oproti tomu tři ze čtyř ostatních kandidátů jsou už ve vedení rady, a tak si nejsem úplně jistý, jestli nám ještě můžou nabídnout něco nového.

Bára: Myslím si, že je důležité mít ve vedení SR někoho, kdo chce dlouhodobě zlepšit naši komunitu. Ne, že by se o to ostatní kandidáti nesnažili, ale myslím si, že je důležité zmínit naše osobní zkušenosti z mnoha odvětví, které s Honzou máme. Honza vypomáhá ve studentské kavárně, nebo jste ho mohli slyšet moderovat florbalové zápasy na OG Cupu. Já se zase dlouhou dobu věnuju doučování mladších studentů a pomoci na různých sportovních i nesportovních kroužcích. Toto, nám nejenže pomohlo poznat spoustu z vás, ale zároveň nám to umožnilo nabrat

dostatek zkušeností, abychom měli na čem při vedení Rady stavět.

Je něco, co byste chtěli zlepšit po nástupu na váš post? / Co jsou vaše hlavní cíle na nadcházející školní rok?

Honza: Mně přijde, že by rada mohla být otevřenější. I když už teď máme třídní zástupce, kteří mají svoje třídy o dění v radě mají informovat, z vlastní zkušenosti můžu říct, že většina z nich tuto roli nebere převelice vážně, nebo ty informace prostě nemají. Proto chci, aby komunikace mezi byla spíš rada-student, než rada-zástupce-student. Dál proto chceme otevřít všechny schůze rady pro pozorovatele a zařídit "Helpdesk SR", který na naší škole už funguje v ostatních ohledech.

Bára: Osobně jako spousta z vás jsem velký sportovec. Ráda bych se proto, pokud bude zájem ze strany studentů, pustila do organizace více sportovních utkání – a to jak nárazových, tak klidně i dalších lig podobných FLOGu. A jelikož vím, že během dne někteří více myslí na odpočinek než na sport, taky bychom rádi pro vás zařídili více gaučů, nebo bean bagů po škole.

Honzo, schováváte se?

Honza: Já se před nikým neschovávám.

Upozornění: Pořadí kandidátů je určeno podle pořadí zaslání materiálů ke zpracování. STUDENT je a zůstává objektivním měsíčníkem, a tak názory uvedené nereflektují názory autorů časopisu STUDENT.

vycházelo, tak jsem si řekla, že to zkusím. Přesně si pamatuji ten moment, kdy jsem měla vzít za tu kliku od té třídy. Zevnitř byl slyšet řev, asi 30 žáků, prostě živo. Bylo to pro mě úplně něco nového, přece jenom jsem do té doby měla v ZUŠce maximálně 10 žáků, a byl tam klid. Na začátku jsem to nedělala úplně dobře, ale hodně mě to bavilo. V podstatě, když se kolegyně vrátila, tak už jsem byla plně rozhodnutá učit.

Jak jste se dostala na Open Gate?

Bavila jsem se s Darinou Alster (bývalá učitelka výtvarné výchovy, pozn. red.), které tady učila přede mnou. Ono vlastně tady na Open Gate byla ta výtvarka dost ovlivněná mateřstvím. Nejdřív tady učila paní Velková, poté šla na mateřskou a zastupovala jí paní Alster, potom se zase paní Velková vrátila. Když paní Velková čekala druhý dvojčátka, tak zase volala Darině, jestli by to opět nevzala za ní. Seděla jsem zrovna s Darinou v kavárně, a říkám jí, že bych chtěla někde učit. Tak mi Darina doporučila Open Gate, ať sem zkusím zavolat. Už byli nějakí kandidáti, tak jsem musela projít výborovým řízením, prošla jsem, a jsem tady.

Máte nějaký zajímavý koníček?

Znovu jsem nedávno začala jezdit na skejtu. Ona je to trochu i meditace. Musím si hlídat těžiště, a soustředím se na sebe, a tím pádem se u toho docela dobře relaxuje. No, taky mám ráda kinematografii, obzvlášť, když je za ní vidět ta práce. Promyšlený scénář, práce s prostorem, a je v tom nějaká inteligence nebo humor, to mám hodně ráda. Někdy ale ráda jen tak koukám, prostě sedím a čumím. *(směje se)*

Co vás dokáže naštvat?

Nemám ráda lhaní a neupřímnost. Když se někomu něco nelíbí, tak ať mi to klidně hned řekne. Jinak prostě cítím, že něco není úplně vyřešený. A dokáže mě taky naštvat pokrytectví, když něco tvrdí, a sám to nedělá. Do nějaké míry se to dá pochopit, ale jinak pokrytectví nemám ráda.

No a co vás naopak dokáže potěšit?

Maličkosti. Neplánované momenty, které člověk nečeká.

Nějaké plány do budoucna?

Plánujeme klauzury, což jsou veřejné výstupy z toho, co se v té výtvarce děje a děláme to proto, abychom ukázali, že vlastně za tou tvorbou, je hlavně ten proces, který je nějakým způsobem podceňovaný. Není jenom důležité, že lidé vidí ten výsledek a zhodnotí způsobem, líbí, nelíbí, ale já si myslím, že je důležité, aby bylo vidět, co za tím je. I chyby v procesu dokáží člověka posunout dopředu, jednoduše nejde být dokonalý ve všem.

POESIE

Špatná zpráva - začíná Oktáva!

Nastal konec prázdnin a vracíme se do školy,
Nespočet hodin v lavici a pak doma dělat úkoly.
Jenže tenhle první den je jiný než ty předtím byly,
Je totiž náš poslední; do Oktávy jsme nastoupili.

Možná je to dobře, a možná je to trochu škoda,
Ale těch sedm let uteklo vážně rychle jako voda.
A tak než odejdeme zažíváme každý den naposledy,
Za chvíli si jen budeme říkat, jak dlouho jsme se neviděli.

Ale teď konec smutku a sentimentu,
Pojďme se vrátit do reality.
Z nás jsou teď totiž maturanti,
Takže udělat IB a na univerzity.

Bohužel i přes to, že tohle všechno zní vážně hezky,
Začíná teď místo rájem spíš peklem procházka.
Problém ani není maturovat anglicky a k tomu česky,
Ale po nových pravidlech je jím naše školní docházka.

Žádný prodloužený víkend nebo dovolená,
To se do pouhých deseti procent vážně nevejde.
Jen zavření ve škole od rána do večera,
Na našem osobním životě asi moc nesejde.

Říká se, že škola není holubník,
Ale v mém rozvrhu létají hodiny úplně náhodně.
Učení kromě pátku vždy do pěti,
Mi život neusnadňuje, to rozhodně.

Každý si myslí, že je na tohle připravený,
Vždyť je to jen jeden rok a zkoušky nějaké.
Ale již v prvních pár dnech zjistí, že vážně není,
Postupně mizí všechny obličeje vysmáté.

Pořád to vypadalo, jak máme hodně času,
Ale tenhle čas teď nějak rychle mizí.
Všude samé IAs, testy a miliony deadline,
A pojem volný čas začíná být naprosto cizí.

To co nám přišlo těžké doposud,
Je teď pětikrát horší ještě.
A už za chvíli u některých potečou slzy z očí,
Jako padají venku kapky deště.

A když se zeptáte bývalých oktávánů,
tak Vám každý z nich jistě praví.
Že na konci možná budete mít maturitu,
Ale rozhodně ne v pořádku mentální zdraví.

Začíná nám prostě těžké období,
Takže teď potřebujeme pevné nervy a trochu štěstí.
Největší výzva bude se z toho nezbláznit,
Ale my to zvládneme, držte nám pěsti!

LENKA SIKOROVÁ

Četl jsem knihu Job
Však našel jsem jenom práci

MIKI ŠKORPIL

POVÍDKA–Rodinná tragédie, 3. část

Když jsem dosnídala, zeptala jsem se: „Jaký je tedy plán?“

„Na uskutečnění rituálu potřebujeme pár věcí. Několik máme k dispozici okamžitě, ale pár jich budeme muset sehnat. Nejdříve půjdeme do papírnictví a pak do zverimexu,“ odpověděl mi muž.

„A co tam budeme kupovat?“

„Prostě mi věřte. Všechno potřebné Vám vysvětlím, až to všechno budeme mít.“ Nijak neprotestuji a jdeme na nákup. V papírnictví kousek od jeho domu jsme koupili jen bílé křídly. Ke zverimexu jsme jeli autobusem. Ptám se ho:

„Jak že se vlastně jmenujete?“

„To je jedno, stejně byste se to za chvíli musela učit znova. A teď ticho, ať nepřejedeme zastávku.“ Zbytek cesty jsme tedy promlčeli.

Vcházíme do zverimexu a muž hned zamíří k plazům. Prohlíží si nabídku a říká prodavačce: „Jednoho chameleona a klíčku prosím.“ Prodavačka se ho ptá:

„Jak si přejete, máte doma již terárium, nebo si budete chtít jedno koupit tady? A nějaké jídlo pro něho a vybavení pro to terárium mohu nabídnout?“

„Ne, děkuji. To nebude třeba,“ odpovídá muž. Přijde mi to jako zvláštní transakce, ale radši se ho nebudu na nic ptát.

Dorazili jsme zpět domů a muž mě vede do zvláštní místnosti. Je celá černá, jak stěny, tak podlaha, tak strop a nemá žádná okna ani světla, jen jeden stojan na svíčku v každém rohu. Uprostřed místnosti je na malém stolku položena kniha. Muž pokládá křídla a klec s chameleonelem na zem u stolku, svojí holí ukazuje na dveře a říká: „Skočte do kuchyně, do misky natočte trochu vody a přineste ji sem, prosím.“ Udělala jsem, jak požádal. Svíčky jsou teď zapálené. Muž za mnou zavřel a v místnosti zbylo jen tolik světla, kolik můžou čtyři svíčky v malé černé místnosti vydávat. Poté došel ke stolku a říká: „Potřebujeme znesvěcenou vodu.“

„A kde jí mám sehnat?“ ptám se ho.

„Copak nevíte, jak se znesvěcuje voda? Prostě plivněte do té misky s vodou. Je to čím dál těžší s Vámi lidmi, furt abych Vám všechno říkal a vysvětloval,“ odpovídá mi netrpělivě. Jeho poznámka o „nás“ lidech mě překvapivě ani nepřekvapuje. Plivnu do misky a jdu s ní k němu. „Výborně, teď v ní namočte tu křídla a támhle nakreslete křížek. V tom křížku začněte a dokončete kruh, který povede kolem nás, a stoupněte si poté dovnitř.“ Nakreslila jsem křížek, poté kruh, stoupla si do něj a poslouchala každý jeho další příkaz. „Klekněte si a nastavte dlaň.“ Muž vytahuje dýku ze své hole s mosaznou hlavou chameleona, poté vytahuje skutečného chameleona z klece. Drží ho nad mou dlaní a svou dýkou mu podřezává hrdlo. Na ruku mi teče jeho vlahá krev. Když dopadají poslední kapky, dává mrtvé tělo chameleona do klece, nalistuje stránku v knize a bere si ji do jedné ruky, zatímco v druhé ruce stále třímá dýku, jejíž ostří mi přikládá na zakrvácenou dlaň, kterou mám stále nastavenou ve vzduchu. Muž se zadívá do knihy: „Opakujte po mě: Já,“

„Já,“

„Připravena vzdát se svého těla,“

„Připravena vzdát se svého těla,“

„žádám o moc,“

„žádám o moc,“

„vzít si tělo jiné,“

„vzít si tělo jiné.“

Muž zaklapává knihu a říká: „Budiž,“ řízne mě do nastavené dlaně. Poté mi ruku otře kapesníkem, který vytáhl z obleku a čistou stranou mi ho přiloží na ránu. „Vedla jste si dobře. Teď přejdeme k vraždění.“

Rána mě stále štípe, ale aspoň už je normálně zavázaná obvazem. Stojím před domem, který jsem ještě včera nazývala svým domovem a chystám se vstoupit dovnitř. Pokud vím, přes noc se zamykal jen hlavní vchod, takže když přelezu plot, můžu vstoupit do domu vchodem do zahrady. Je skoro půlnoc a všichni by už měli spát. Doufám, že neudělám moc hluku. Nebo že neudělá moc hluku Vilmička. Přelézám plot a vcházím zadními dveřmi dovnitř. Potichu se vkrádám do Vilmiččina pokoje, který býval maminčinou pracovnou. Očima, které si již zvykli na šero, svou bývalou nevlastní sestřičku však nenacházím. Vlastně ani její postel, ve které by se měla nacházet, nebo jakoukoli jinou věc, která by naznačovala dětský pokoj. Jen psací stůl, kolečkovou židli, knihovnu a křeslo. Pravděpodobně ji po tom, co mě vypakovali, dali můj bývalý pokoj a z jejího pokoje udělali znovu pracovnu. Jdu tedy do svého bývalého pokoje a moje hypotéza je potvrzena. Vilmička tiše spí na zádech a skrz žaluzie prosvítá měsíc, přímo na její hrud', jako by mi chtěl naznačit, kam mám zasadit smrtící ránu. Ostatně i ten muž mi doporučoval, abych šla po srdci. Přistoupila jsem k ní a sbírala odvahu. Srdce mi tlouklo jako by to bylo naposled. Zvedám dýku a v tu chvíli otvírá oči. „Sestřičko?“ říká rozespale Vilmička. Místo mého pozdravu se však dočká dýky hluboko v srdci.

Křičím z plného hrdla. Do pokoje vběhne táta, rozsvěcí a ptá se: „Drahoušku, co se děje? Zdálo se ti něco ošklivého?“ Už nekřičím, jen lapám po dechu. Rozhlížím se po pokoji, který patří Vilmičce, z postele, která patří Vilmičce. Nikde nevidím žádnou krev, ani dýku, ani nikoho kromě táty. Když se kouknu dolů, vidím malé dětské ruce. Povedlo se. „Ano, zdálo se mi o bubácích,“ odpovídám konečně tátovi a chytám se své role. „Neboj, žádní bubáci nejsou. Ale můžeš dneska spát s náma, jestli se bojíš,“ utěšuje mě táta. Jsem na to sice už velká, duševně, ale byla jsem tak ráda že jsem zase doma, a taky jsem potřebovala být uvěřitelná, že jsem souhlasila.

Bylo skvělé být zpět, i když jsem byla pryč jen den, ale hlavně bylo super, že se o mě někdo zase zajímá. Bylo super, že se o mě zase zajímá táta, byť se nestaral přímo o mě. Je však těžké zvyknout si na nové tělo a být někým, kým vlastně nejsem. Slyšet na jiné jméno, dělat to, co ráda dělala Vilmička aby nedošlo k podezření a hrát si s jejími kamarádkami tak, aby nepoznali, že je vůbec neznám. Musím se ale adaptovat, takhle jsem si to vybrala, a takhle teď musím žít.

Pokračování příště

VÁCLAV VOSTOUPAL ML.